

Đôi giày đỏ đã mất

Dương Bình Nguyên

Hà Nội tháng sáu nóng như một con ngỗng ngáp trong chảo mỡ. Thế nên tôi thích là một cái bom bia, quay tròn, mát lạnh. Tung bùng náo nhiệt Hà Nội mùa hè là quán bia hơi, rả rích, lai rai, ồn ào, xôm tụ, gặp mặt, chia tay, hi, nộ, ái, ố...

Người sành đời uống bia Hoà Mã, uống câu lạc bộ quân đội. Người đại chúng tập nập Lan Chín, Hải Xôm. Người giàu vào quán bia tươi, người nghèo uống bia vi sinh, bia cỏ ở gần ga Hàng Cỏ. Lúc 5 giờ chiều, thành phố như căng ra, hỗn hển thở. Tôi đã mất cái cảm giác ngồi quán cà phê bờ hồ Thiền Quang vào lúc chiều từ lâu lắm rồi. Cụng ly, lảng lảng, đem về ngủ một trận, sáng mai lại thông thả đi làm. Từ lâu tôi ít khi buồn, tôi bằng lòng với Hà Nội ngổn ngang xưa và nay, cũ lẫn mới, nhộn nhạo như chiếc chân giò lợn nướng dở ở hàng cơm làm món giả cầy.

Thế mà chiều hôm nay, mưa dội xuống, thành phố sùng sững như cô gái tóc dài đang gội dở đầu thì nước máy bị cúp. Tôi hết hứng uống bia, tôi ngồi ở quán cà phê như một cái lều cũ, nhìn ra hồ Hoàn Kiếm. Những đôi tình nhân trú mưa, hi hả rúc rích với nhau. Thời sinh viên tôi cũng rúc rích, yêu tưởng như đèn chết, uất ức thì cùng nhảy xuống hồ, cùng chết. Giờ cô gái ấy đi lấy chồng, có con và cực yêu chồng, gặp tôi ở Tràng Tiền, cười tươi giới thiệu chồng và con. Viên mãn như nàng, tôi thấy đời sống hôn nhân đâu có tội nghiệp và nghiệt ngã như mấy tạp chí hay than vãn.

Thực ra nếu buổi chiều, nếu tôi không uống bia, tôi không uống cà phê thì tôi chẳng biết làm gì. Đời thăng đàn ông độc thân nhiều khi nhặt nhèo hơn rất nhiều lần của sự tưởng tượng. Gái gú hoài đam mê. Những cô gái váy ngắn chân dài, đôi khi giống như một thứ phù hiệu của những gã đàn ông thành đạt, hay chí ít có được một chỗ đứng ổn định. Và bị ngập lụt lâu ngày, người ta thêm khát một sự khô ráo cô độc, không bị những cuộc điện thoại làm phiền hay những yêu cầu lúc vui thì đáng yêu nhưng lúc mệt thì đúng là rách việc. Đàn ông và đàn bà luôn như vậy, tìm nhau hoài, dò từng chân tơ kẽ tóc, có khi mộng mơ đầu gối tay ấp, nhưng nào có hiểu gì nhau. Khi chia tay vài mối tình, tôi thấy mình là kẻ thất bại, chẳng hiểu được đàn bà. Đôi lúc ngồi nhặt nhèo ở cà phê nào đó, thì lại thêm một cặp đùi trắng bóc, lộ ra sau chiếc váy ngắn. Đôi chân ấy vắt lên nhau, ngồi bên cạnh tôi, để tôi đặt tay lên. Cảm giác như được ngồi cạnh một chiếc máy lạnh. Nhưng tôi càng thêm chóng chán, yêu nhanh rồi tan nhanh. Giờ nhiều khi đi uống bia, tôi cảm thấy sống một mình với bom bia thật thú vị, vừa mát vừa đã khát.

Nhưng buổi chiều hôm nay, thì tôi thực sự đang nhớ Phan.

Trước buổi gặp lần đầu, chúng tôi hoàn toàn xa lạ. Lại cũ kỹ kiểu chuyện tình internet thôi. Lâu lắm rồi, mặt đất này đâu còn gì mới lạ. Phan đến gặp tôi, một cô gái mang dáng dấp digan, không phấn son mà đôi mắt như có lửa. Đôi giày màu đỏ như một bông hồng nhung đệm dưới gót chân. Anh cứ gọi em là Giày đỏ, cô nói. Em có một tủ giày cùng màu, và mỗi ngày em sẽ mix các chi tiết vào với nhau. Nói rồi cười, rồi uống hết nửa ly nước sấu thơm vị gừng tươi. Sự nồng nhiệt của Giày đỏ làm tôi hơi bối rối. Rõ ràng là tôi thích sự nồng nhiệt của cô gái này. Hàm răng trắng, đôi môi dày gợi tình, rõ ràng cô xinh hơn những bức ảnh được post trên blog.

Tôi gần như bị hút chặt vào hai trái lê chín mọng sau chiếc váy hoa thêu những họa tiết như một cảnh trong màn múa của thổ dân. Thật là một cái nhìn khiếm nhã, tôi tự nhủ trong bối rối. May là trời hôm đó rất đẹp và chỗ chúng tôi ngồi cạnh bờ hồ, nhìn ra tháp rùa. Và người ta nói, ngồi đó có thể khiến mọi thứ chạy nhanh hơn bình thường, ví dụ như tim sẽ đập nhanh hơn một chút, như một cách đối xứng với cái đồng hồ trên gác buro điện ở bên kia đường. Giày đỏ không hề bối rối trước

tôi. Sự tự tin ấy khiến tôi hồi hộp. Nhưng sự tự tin đó cho tôi thấy không phải sự từng trải mà giống như một hơi thở mạnh mẽ. Tôi ngồi mãi, không biết nói chuyện gì. Đôi khi người ta tỉnh nhanh trên mạng mà ra đời lơ lơ đến lạ. Lại là giày đỏ bắt chuyện. Anh thực ra không khác với blog nhiều, chỉ là xấu trai hơn, anh dùng ảnh photoshop phải không, avatar của anh lừa tình lắm nhé! Không, tôi vẫn thế, chỉ là xử lý ánh sáng một chút thôi. Thế em gọi anh là gì được, gọi là “Một cảm giác rất...” nhé? Cả hai cùng bật cười. Tôi đã từng có một blog cũ, blog ấy tên là “Mr Q nhà số 16”. Giày đỏ bảo, vẫn dài quá, thôi, em gọi anh là Mr Q. Này Mr Q, có phải anh đã yêu em ngay từ lúc nhìn thấy em không? Mặt tôi tái đi, cảm giác mặt mình xám như ly cà phê nâu đã tan loãng những viên đá cuối cùng. Tôi không giấu được cảm giác đó thật, rõ ràng là sự nôn nao, nhưng yêu nhau được không khi người ta mới vừa gặp nhau chừng ba mươi phút? Tôi nghĩ cô ấy thật cuốn hút. Tôi cười, cố không bắt mình theo nhịp độ gấp gáp của câu chuyện, nếu cứ dồn dập thế này, chẳng mấy chốc tôi kiệt sức và bỏ chạy.

Giày đỏ kể chuyện của cô, về những công việc đang làm, về những bóng tối phía sau khung cửa mỗi khi trở về nhà. Cô sống một mình và yêu thích cuộc sống của một người độc thân. Người ta độc thân thì có thể đi bar đến quá nửa đêm, uống những ly tequilla rực cháy và hôn trầm vào gáy một gã không phải người yêu từ phía sau lưng. Hoặc người ta cũng có thể thả rông nghĩ suy về một gã đàn ông khóa thân đi trên phố mà không bị mắng là đồ lãng loạn. Hay những lúc buồn chán, không có gã đàn ông nào bên cạnh, không còn một đứa bạn “đơn ca” nào bên cạnh, phải sống kiếp solo, người ta có thể rủ đám bạn nhậu chuyên nghiệp ra lễ phở, ngồi gọi món mực chiên yêu thích, uống vài chai bia. Rồi nếu say, người ta có thể về nhà, khóc như một đứa trẻ, trút hết uất ức hờn giận đau đớn về những mối tình không đầu không cuối vào những chiếc khăn giấy ướt nhẹp, rồi ngày hôm sau lại trở lại làm mình, cô gái quyến rũ sôi động múa bụng đẹp tuyệt trần. Những câu chuyện như thế, có phần kích động và rõ ràng là nó thả được một cục hoang mang vào kẻ đối diện. Tôi là gã khờ và có phần đáng thương trước Giày đỏ. Thế còn anh thì sao? Tôi đỏ ra làm Giày đỏ bật cười. Tôi thì sao? Trước khi quen với Giày đỏ thì tôi cũng đã có vài tình yêu, gọi là gì cũng được, yêu đương không quá nồng nhiệt, nhưng rõ rệt là chân thành. Nhưng rồi, hiếm cô gái nào ở lại. Họ chỉ thích đi cùng tôi chừng một đoạn đường vui. Nhiều người nghĩ tôi tán gái, ngủ nghề chán chê rồi lượn mắt. Kỳ thực phụ nữ là giống loài thông minh, khi họ phủ lên não bộ một bảy chữ nghĩa, họ sẽ là kẻ dẫn dắt đàn ông vào mê cung của mình. Rồi khi mọi chuyện trở nên viên mãn, cảm giác bất an về tương lai khiến họ chơi vơi và họ thực sự không muốn tiếp tục với người đàn ông yêu cho vui thì thích chứ làm chồng thì còn lắm dò xét bần khoản. Thế là tình vỡ cánh mà đôi khi không thực sự quá đau đớn. Riêng tôi thì buồn, vì cảm giác đàn ông thua cuộc và vì tôi là kẻ lụy tình. Nhưng sau vài “điệp vụ”, như một thứ bệnh tái kết hợp nan y, tôi trở lại như một gốc cây trên phố, cười khẩy với chuyện yêu đương. Tôi cứ tưởng tôi già rồi, những bữa bia tràn lan khiến tôi thành gã đàn ông chưa lột. Vậy mà tôi hồng hót khi gặp cô gái này.

Thực sự, có cảm giác như tôi đã gặp Giày đỏ ở đâu đó, có thể trên sàn khiêu vũ, hay đơn giản hơn là gặp cô đi mua đồ siêu thị Big C. Giày đỏ nói, thực ra cô biết rõ tôi là ai, thời học sinh cô đọc truyện của tôi trên báo Hoa Học Trò, không thích lắm vì cảm thấy sến và đầy buồn bã. Cô đã từng nghĩ tôi sẽ là một gã nào đó, yếu ớt và đeo một đôi kính cận, ngồi nhặt lá đá ống bơ để tìm cảm hứng. Rõ ràng là thiên hạ đã vẽ chân dung những người sáng tác như một thứ quỷ sứ bệ rạc. Cô nói đầy hào hứng. Còn tôi thì cười như ma làm. Chê người khác là một nhu cầu xả stress của nhiều người. Nhưng Giày đỏ có được ưu điểm là chê một cách hài hước. Tôi thích cô mỉa mai như thế, nó vừa hóm hỉnh vừa ngộ nghĩnh. Nó làm tôi thấy những gì mình viết ra không thật nhạt nhẽo và nó có ý nghĩa hơn rất nhiều những lời khen đáng tởm khi kỳ thực không nhớ được tôi là kẻ viết văn hay làm thơ. Chúng tôi nói chuyện văn chương khá say sưa. Và trời đã sập tối lúc nào chẳng biết. Tôi thấy hơi đói bụng. Và cảm giác bia bọt bạn nhậu lại réo rất qua điện thoại. Tôi nghe điện thoại và liếc nhìn đồng hồ. Rõ ràng tôi thích được ngồi với cô gái này. Nhưng Giày đỏ lại nắm ý tôi thật gọn, anh sẽ đi uống bia với bạn, cho em đi theo được không? Cứ coi như chúng ta cụng ly cho cuộc hẹn đầu. Thế thì còn gì bằng, tôi nghĩ vậy, nhưng lòng cũng không thật chắc.

Cảm giác đưa một cô gái mới quen đến một quán bia hơi ồn ào thì có điều gì bất nhẽ. Hơn thế, tôi có thể bị những ly bia đánh gục bất cứ lúc nào. Và khi ấy, chẳng biết điều gì sẽ xảy ra với bản năng gốc của tôi không được hiền lành cho lắm. Nhưng tôi đâu có quyền chối từ. Tôi hỏi, em có thực sự nghĩ rằng mình phù hợp với quán bia hơi không? Chúng ta có thể đi uống bia tươi, ở một quán bar nào đó. Giày đỏ cười ngất, cô ôm eo tôi rất tự nhiên. Con gái mặc váy đi xe máy, hẳn nhiên ôm eo đàn ông rất đẹp. Tôi cười thâm, cảm giác như mua được hàng khuyến mãi. Giày đỏ bảo, em thích uống bia hơi, em thích là một cốc bia hơi, tan ra trong những người đàn ông, mát lạnh và đầy hưng phấn. Cô gái kỳ lạ, đẩy đưa tôi đến với những bất ngờ ngoạn mục.

Khi chúng tôi tới nơi, Cao, anh bạn của tôi đã ngồi chờ. Cao có hứng thú uống vài vại bia trước khi về nhà ăn cơm với vợ. Anh ta có một cô vợ đẹp và một cậu con trai kháu khỉnh, đời sống thanh thoi, lương bổng dư dả. Nhìn thấy rõ ở Cao khả năng chung thủy cao, vì anh ta không hứng thú lắm những câu chuyện tình yêu của chúng tôi. Cả tòa soạn chưa ai nghe tiếng Cao ngoại tình, hay đại loại là có quan hệ nào đó mờ tỏ. Xét về mọi phương diện, Cao hơn tôi một bậc. Nhưng anh ta thích uống bia cùng tôi. Chỉ đơn giản vì uống cùng nhau thì cảm thấy vui, nói chuyện làm nhảm vui vẻ, dăm ba chuyện báo chí, vài câu chuyện hậu trường... Cao khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Giày đỏ. Anh ta đỏ bừng mặt. Giày đỏ ngay lập tức xóa nhòa những khoảng cách. Em là Phan, em muốn ngồi cạnh anh, em muốn uống cùng anh một cốc bia. Biết đâu đây là lần duy nhất trong đời? Biết đâu ngày mai chúng ta lại chẳng còn dịp nhìn thấy nhau nữa? Chúng tôi ngồi trên sân thượng, gió mát lồng lộng, quán tấp nập dập dùi, thiên hạ này quả nhiên lắm người khao khát được nói được cười. Bia mang ra, ăn cá chép om dưa, ăn bò cuốn lá cải. Giày đỏ tỏ ra không nao núng trước các bậc nam nhi. Cô mời tôi, mời Cao, mắt lúng liếng, miệng tươi cười, má mọng đỏ như mận chín. Nhưng rõ ràng là cô không phải kẻ biết uống bia.

Nhìn cô nhắm mắt tu ừng ực cốc bia là biết kẻ học đòi bợm nhậu. Tu xong ly bia, cô gần như muốn ngất đi, như thể vừa uống xong một liều thuốc độc. Nhưng chỉ trong giây lát, cô trở lại linh hoạt. Rồi cô bị cuốn vào những lời mời chào bên cạnh. Cô cụng ly, cô cười đùa. Bất giác, cô nhẩy phắt lên chiếc bàn còn trống và lắc bụng điệu nghệ, những quả chuông nhỏ treo trên chùm chìa khóa bắt giắc leng keng rộn ràng. Tất cả đàn ông đứng bật dậy, những tiếng “dzô!” tung bừng, biến cái sân thượng trở thành một sân khấu dã chiến. Cô càng múa càng say, tay cầm ly bia lắc lư, vừa múa vừa uống. Có sự chen lấn, có tiếng những ly bia đổ vỡ, vang động nhất vẫn là những tiếng hò reo không ngừng của đám đàn ông đã ngấm hơi men. Tôi cảm thấy mình như bị say, lao vào, lồi cô xuống, cố gắng níu cô dừng lại. Phải mất ít nhất 10 phút, tôi mới lòi cô trở lại bàn trong trạng thái tiếc rỏ của đám đàn ông cuồng loạn. Cứ đến những chốn thế này, cứ chứng kiến những cảnh này, mới thấy đàn ông cuối cùng cũng vẫn chỉ là những con giống đực hồn nhiên và đặc biệt bản năng khi có rượu bia mớm lời.

Khi chúng tôi ngồi lại bàn thì Cao đã bỏ về. Rõ ràng Cao không thích hợp với những nơi chốn như thế này. Và cũng đã đến giờ anh ta về với vợ con, người đàn ông của gia đình mẫu mực hiếm thấy. Giữ anh ta ở lại trong khi cả một gia đình đang ngồi bên mâm cơm chờ đợi, đôi khi tôi thấy mình trợ trên. Cao đã về. Tôi chắc chắn điều ấy khi anh ta nhấn tin lại vào máy di động, rằng anh ta thực sự không thích Giày đỏ. Anh ta dặn thêm, nếu muốn qua đêm với một ai đó, ít nhất cũng nên tìm hiểu xem nơi chốn của cô ta có thực sạch sẽ để bạn đưa con giống quý báu của mình đến bến bờ hạnh phúc hay không. Nói rõ dài và rõ văn hoa, mà tóm lại vẫn là chuyện ngủ nghề giường chiếu. Đôi khi tôi ghét Cao ở những điều lặt vặt như thế...

Chúng tôi xuôi cầu thang. Sau một câu chuyện bất ngờ, tôi cảm giác như Giày đỏ có phần hơi hối lỗi. Cô đi hơi lảo đảo, miệng văng vắt hơi men lẫn trong hơi bạc hà. Giày đỏ hơi gục vào vai tôi. Chúng tôi đi qua những con phố. Hà Nội vào những đêm chưa khuya lắm, những con phố lờ mờ

ánh đèn, các cửa hàng đang xếp gọn đồ và khóa chặt, nhìn rõ những mặt đường rộng dài và gió thốc từ đầu phố tới cuối phố, mát lạnh. Tôi đã đi nhiều đêm trên những con phố như thế, cảm giác như mình đang đi vào bên trong một người đàn bà trẻ, không non tơ phơi phới mà đủ sự từng trải để biết mình nông nản. Giày đỏ hỏi, bây giờ anh có muốn đi tiếp cùng em không hả Mr Q? Tôi hỏi, chúng ta sẽ đi đâu? Giày đỏ bảo, thực ra đi đâu không quan trọng, quan trọng là anh có còn sức để tiếp tục hay không mà thôi. Lúc đó tôi cứ ước, giá mà cô ta huých toẹt rằng em muốn về nhà và chúng ta lên giường cùng nhau, nó sẽ kết thúc mọi cảm giác day dứt. Nhưng Giày đỏ không làm vậy. Tôi bắt đầu quạt tay lái về phía bờ sông. Chỉ sang phía bên kia cây cầu Chương Dương thôi, có thể chiếc xe này sẽ chui lọt vào một tòa nhà cao cao rồi mọi chuyện sẽ theo tuần tự như những cuộc mây mưa qua đường khác. Giày đỏ thực ra cũng chỉ là cô gái đến từ buổi chiều thôi mà.

Xe đang đi qua cầu, Giày đỏ đột ngột bắt dừng lại. Cô ngồi vắt vẻo trên lan can, bắt đầu nói huyền thuyên. Thực ra chuyện quê hương, chuyện những ước mơ và những kỷ niệm ai cũng có. Chuyện của Giày đỏ không có gì khác lạ. Tôi mặc kệ cho cô nói chuyện một mình. Còn tôi ngồi hút thuốc lá vãi. Thực sự đầu tôi lúc đó trống rỗng. Giày đỏ, em là ai?

Giày đỏ đã nói xong, cô gần như đã rút mọi sinh lực cho cuộc chuyện trò với dòng sông. Rồi cô vịn vào thành cầu, nôn thốc nôn tháo. Tôi xóc cô dậy. Cô gục đầu vào vai tôi. Cô nói cô muốn đi về nhà. Nhưng cô cũng chẳng nhớ được đường về. Cô hỏi có thể về nhà tôi được không? Hoặc nếu không thì cứ vứt cô vào một khách sạn nào đó. Hoặc nếu tôi sợ lảng giềng dị nghị thì cứ cho cô về đó, mờ sáng ngày mai cô sẽ ra đi. Tôi lại thấy hưng phấn với tình huống này, bởi nó cho tôi cảm giác giống phim Hàn Quốc. Tôi thích phim Hàn Quốc vì có những chi tiết điều toa không chịu được, nhưng rồi bất ngờ một ngày mình gặp thực sự trong cuộc đời mình. Tôi cá rằng, cô cũng rất mê phim Hàn Quốc. Tôi tặc lưỡi, tôi đã mang tiếng rồi, từ cơ quan cho đến hàng xóm, thêm một lần cũng chẳng chết ai. Khi cánh cửa được cài chốt, tôi đưa Giày đỏ vào giường, đắp cho cô một chiếc chăn mỏng rồi chui vào toilet. Tôi thích hát trong toilet vào những khi vòi sen tỏa rộng. Tôi cảm giác rõ ràng mình còn rất nhiều năng lượng.

Tôi nhìn Giày đỏ đang nằm trên giường thiêm thiếp, cảm giác như chiếc khăn quấn quanh người ngọt ngào. Cuộc sống nhiều khi tạo ra những khúc quanh, cho ta những phần thưởng bất ngờ như thế này, có uống quá không khi ta không chịu hưởng? Tôi nằm xuống bên cạnh cô gái. Giày đỏ gần như nín thở. Có điều gì đó khiến tôi thấy cô gái này quá mâu thuẫn, sự nổi loạn, những phá phách và cảm giác sợ sệt. Tôi nằm xuống. Không ép buộc. Tôi nhủ lòng, không bao giờ được ép buộc cô gái này. Tôi ôm cô vào lòng. Giày đỏ người mềm nhũn, cảm giác cô như một kẻ phạm tội bị bắt sống. Giày đỏ không nói, cô rúc đầu vào nách tôi, cô giả như đang ngủ. Nhưng Giày đỏ có vẻ mệt. Tôi im lặng. Đã 3 giờ sáng, tôi rơi vào một giấc ngủ chập chờn. Thật khó gọi tên cảm giác ấy. Một cảm giác khó thở. Giày đỏ, em là ai?

Nếu như những truyện ngắn cũ, chắc tôi sẽ viết rằng, tôi cao thượng và bỏ đi, để cô gái này ở lại. Nhưng sự thật lúc nào cũng mạnh mẽ hơn trí tưởng tượng. Buổi sáng hôm sau, chúng tôi tạm biệt. Giày đỏ nói, đó là buổi sáng cuối cùng cô ở lại Hà Nội. Buổi trưa, cô đã lên tàu. Cô vào Nam kiếm việc làm. Cô đã mất 3 năm học việc và đi làm bartender trong một quán bar. Lẽ ra cô chẳng bao giờ có ý định gặp tôi, yêu một người chỉ ở trên blog, như vậy thú vị hơn. Nhưng đêm trước, cô đã bị mất việc và cô không thể ở lại thành phố này. Cô đã khóc quá nhiều rồi. Và cô thêm một lần quay phá. Bất giác, cô bật cười, anh thực sự là một gã ngốc còn sót lại trong thành phố. Nhưng có lẽ vì thế mà em yêu anh. Em đi đây! Em sẽ sống như một bà cô trinh tiết! Tôi cũng bật cười, chua chát, sự thật phũ phàng hơn rất nhiều Giày đỏ ạ, nhưng đến giờ thì nó đâu còn ý nghĩa gì đâu?

...Tôi đã nghĩ mình sẽ quên. Một câu chuyện bông phèng trong biết bao ngẫu sự ở đời. Em vào Nam, chuyến tàu dài dằng dặc. Chuyến tàu không mang màu nước mắt. Nhưng tôi đã mất em khi chưa kịp thấy em.

Đã biết bao lần tôi đi về phía thành phố mặt trời, hàng chục triệu khuôn mặt, tìm mãi không ra được cô gái múa bụng những quả chuông kêu leng keng. Cô chỉ đến với tôi một lần thôi, như một cơn mưa ban trưa, rất vội. Rồi cô đi. Trang blog đã hóa thành hoang mạc.

Tôi đã ngồi không biết bao lần trên sân thượng, trên chiếc bàn mà tôi đã uống bia với Giày đỏ. Tôi lại ước mình là một cái bom bia...

(Theo Đẹp)

Việt Báo